

Ο ΚΑΤΗΦΟΡΟΣ

Συνειθισμένοι ἀπὸ καιρὸ στὸν ξεπεσμὸ τὸν διαρκῆ
—ψοφίμια, ποὺ τὰ πέταξαν μιὰ νύχτα μὲς τοὺς δρόμους
σατανικὰ σκρᾶζουμεν ἀρχές, θεσμοὺς καὶ νόμους
κι' ὡς πᾶμε τὸν κατήφορο δε λέμε: «Στάσου! Ἄρκει»...

Κι' οὐτ' ἓνα δάκρυ μας κυλᾷ, σὰν δροσοστάλα τῆς αὐγῆς
καθὼς στριφογυρίζουμε σὲ μυστηρίων ἐρέβη.
Μέσα στῆ χαύνωση τὸ Ἐγὼ συντρίβεται καὶ ρέβει,
ἓνα σκουπίδι ἀσήμαντο, ποὺ τὸ πατᾶν στῆ γῆς.

Ὡς τόσο, κι' ἂν κάποια βραδυά, δίχως νὰ δώσουν προσοχὴ
γελώντας, τὸ φορτώσουνε στῆς Δημαρχίας τὸ κάρο,
αὐτό, ποῦ ζώντας γνώρισε μύριες φορές τὸ χάρο,
βουὰ κι' ἀδιαμαρτύρητα στὸ Σύμπαν θὰ χαθεῖ.